

van een man

stekker en het plaatsen van een snoerschakelaar..

FOTO DINGENA MOL

maal een lampje hebben dat brandt. “Als ik thuis was, zat ik mooi bij kaarslicht. Wat een gepriegel is dit. Het is net een driedimensionale puzzel,” zegt Prade. Haar buurvrouw is al veel verder met het be-

vrouwen op vrijgezellenfeestjes. Ik ben nu in gesprek met stadsdelen, omdat kluscursussen ook een goede manier zijn om te zorgen dat vrouwen die thuiszitten weer actief worden in de maatschappij. Niet

huis. Bovendien: klusvrouwen werken anders dan klusmannen. Klusvrouwen zijn netjes en gezellig. Ze laten geen troep achter en ze bouwen geen scheve kasten.”

Anna Belanger, die vandaag meedoet aan de cursus, is bezig met een opleiding tot klusvrouw. Ze werkt als lichttechnicus, maar wil ook aan de slag als klusjuf, zodat ze net als Van Hoefen Wijsard kluscursussen kan geven.

“Ik ben nu in gesprek met stadsdelen om een speciaal traject op te zetten waarbij vrouwen door het volgen van een kluscursus en eventueel een opleiding tot klusvrouw opnieuw kunnen integreren in de maatschappij. De plannen zijn nog in de ontwikkelingsfase, maar stadsdelen hebben er wel belangstelling voor, omdat vrouwen op deze manier de mogelijkheid krijgen op termijn zelfstandig geld te gaan verdienen.”

Ik kan me dus altijd nog laten omscholen.

Op 30 september start een nieuwe kluscursus in De Werf, Pieter Nieuwlandstraat 95. www.femtech.nl

‘Eigenlijk is klussen helemaal niet zo moeilijk. Het is een kwestie van de tijd nemen en logisch nadenken’

vestigen van haar schakelaar aan het snoer. “Kop op. Je wilt het toch zelf kunnen. Nou, daar moet je wel wat voor doen. Het is niet alleen maar grote stappen, snel thuis,” zegt ze. “Kijk, zo’n cursusavond is ook goed voor de contacten in de buurt. Deze cursus is een bewonersinitiatief in het kader van Bewoners aan het Stuur, voor inwoners van de Dapperbuurt is de cursus gratis,” legt Van Hoefen Wijsard uit.

“Ik geef cursussen door heel Nederland. Deelnemers variëren van hoog opgeleide dames tot vrouwen uit achterstandswijken en zelfs

alleen vanwege de regelmaat en de gezelligheid die aan een kluscursus kleven, maar ook omdat er op termijn geld mee te verdienen valt,” zegt Van Hoefen Wijsard, die aan een netwerk van klussende vrouwen bouwt.

Van Hoefen Wijsard heeft een bestand van klusvrouwen, die particulieren via Femtech kunnen inhuren. “Daar is vraag naar. Veel vrouwen vinden het niet fijn als er een klusjesman over de vloer komt. Ze voelen zich bijvoorbeeld niet veilig met een man in

Hoofstad

Amsterdamse Nieuwbouwprijs

Ben ik nou een ouwe chagrijn als ik me erger aan het gegeven dat veel mensen de ch in het woord architectuur uitspreken als sj? Of erger nog: de r als een w uitspreken: *awsjitectuur*. Over de juiste uitspraak verschillen de deskundigen van mening, maar als je in Amsterdam zit, is er maar één juiste uitspraak: arrrr- ggggi-tec-tuurrrr, met een spijkerharde g en een doorrollende r.

Omdat onze schitterend vormgegeven maar technisch obsoleete televisie van Bang & Olufsen (1990) onlangs definitief doodverklaard is, zag ik de speech van Geert pas een paar dagen later online. Een giller toch? Ik moest in ieder geval schaterlachen om die met dat verongelijkte smoelwerk op zijn allerbeste mavo’s voorgedragen propagandatekst. En dan volop met die suffe zachte g, zelfs in het Engels. Hilarisch!

Verder kon ik uit de berichtgeving in de oude media destilleren dat ik weinig miste. Actualiteitenrubrieken waarvan de decors doen denken aan opnames uit 1972 of aan sciencefictionseries uit die tijd, en een hoop talentenjachten waarbij de kijker per sms, Twitter of ander sociaal netwerk zijn stem kan uitbrengen.

Ben ik nou een zeikende zeurpiet als ik beweer dat ik dat helemaal niks vind?

De Amsterdamse Nieuwbouwprijs, hanteert diezelfde pseudo-democratische doctrine. U, de burger (bewoner/kijker/stemmer) bepaalt wat het beste is. Wat een onzin, daar heeft u helemaal geen verstand van! Alleen de nominaties al. Wie het ook moge zijn die deze prijs in het leven heeft geroepen, in bouwkunst is hij hogenoemd niet geïnteresseerd. Wel in grondopbrengsten, bouwefficiëntie, omloopsnelheid, marktconformiteit en *returns on investments*. Als de genomineerde projecten al in één ding uitblinken dan is het slaafsheid. Deze lijst toont ontegenzeggelijk aan dat de hedendaagse architect, hoe geta-

lenteerd of gerenommeerd hij of zij ook is, bij tijd en wijle volledig aan de ketting ligt. Regelgeving van de overheid, verstikkende bestemmingsplannen, milieucontouren, marktonderzoeken, welstandsnota’s, inspraakprocedures!

Is het bouwproces dan een ontelbaar monster, waarbij op louter en alleen op winstbejag uit zijnde partijen gedurende een bepaalde periode rollebollend door een bouwput rollen, met uiteindelijk één resultaat: de aannemer wint?

Nou was het de afgelopen jaren al niet heel best, maar dit jaar stemmen de projecten wel bijzonder treurig. Bij sommige genomineerden lijkt het of ze de bouwtekeningen uit 1930 gebruikt hebben (Anna Rooze, Tidore), bij andere lijken de ontwikkelaars ervan uit te gaan dat, omdat de meeste toekomstige bewoners voor 1930 geboren zijn, het toch geen donder meer uit maakt (Kalfjeslaan). Omdat veel makers van mening zijn dat locatie

Dit jaar stemmen de projecten wel bijzonder treurig

het enige criterium is dat telt, zijn er maar liefst vijf projecten genomineerd die aan het water liggen, al is het in sommige gevallen niet veel meer dan een stinksloot. Van het ene bureau lijkt het of men een ontwerp uit de papiercontainer ontvreemd heeft en er vervolgens door de aannemer wat balkonnetjes aan heeft laten frutten (Aquamarijn) en van het andere is een ontwerp uit de vorige eeuw uit arren moede dan toch maar gebouwd (Myria, Tunga, Syntax).

Chagrijnig? Zeurpiet? Wint-ie, de aannemer? Het antwoord is: ja.

RONALD HOOFT
r.hooft@parool.nl

Myriad in het Funenpark.

FOTO FLORISLOK

N

W = weergalooos, wereldklasse
G = gewoon goed
T = tegenvaller, kan zoveel beter
N = niet best, omrijden
Z = zand erover en aanstampen!